

— Ако великата Османска империя се уплаши отъ черешовото топче, отъ юнацитѣ при Шипка, защо да не се уплаши и отъ насъ? Като единъ ще станемъ и нѣма да пустнемъ нанововъ нашата земя турцитѣ. Границитѣ на България сж опредѣлени въ Санъ Стефано и петъ пари нѣма да дадемъ за решенията въ Берлинъ. Тука руска и българска кръвь се е лѣла! Стигатъ ни вѣковнитѣ мъжи и страдания. Сега сме свободни и свободни трѣбва да останемъ! . .

Тия думи падаха върху главитѣ на селянитѣ като гръмъ отъ ясно небе. Едни се развикаха срещу Европа, другитѣ нападаха руситѣ, за гдето така лесно отстъпватъ, а имаше и такива, които отъ мъжа се просълзиха.

Страшната новина, че турцитѣ отново ще се върнатъ въ Лозенградъ и Одринъ, падна като градоносеиъ облакъ надъ тракийската равнина. По-плахитѣ селяни започнаха да се готвятъ да бѣгатъ следъ руситѣ. Животътъ по полето спрѣ. Изъ пѣтищата трѣгнаха скороходци, конници и отново изъ лозенградскитѣ села се зашушука задъ плетищата, изъ дворищата, въ кѣшитѣ. Учители, търговци, еснафи, земеделци и овчари — всички се дигнаха на кракъ, заготовиха се да спратъ турцитѣ на границитѣ на Санъ-Стефанска България.

Петко Рачовъ Славейковъ застава на чело на една голѣма и незнайна дружина отъ будители. Самъ той обикаляше селата, събираше народа по стѣгди и дюкяни и го учеше по никоѣ начинъ да не приеме откъсването на Тракия отъ България.

Единъ день Петко Славейковъ спрѣ въ сѣщото това село — Каваклия и отседна въ кѣщата на Костадинъ Продановъ. Синоветѣ на дѣда Костадина, млади и буйни мъже, веднага трѣгнаха изъ селото и събраха всички селяни въ бащиния си дворъ.

Мъже, жени, деца се тѣлпѣха около плетищата и съ засѣхнали уста си шепнѣха опасни думи. По едно